

Julotta 2009, predikotext Johan Bonander

Där fanns inte rum. Det var fullbelagt och människor ilade kors och tvärs. Maria har värkar och Josef söker desperat efter en plats att få vara på.

Där *finns* inte rum.

Hur är det idag?

Har vi rum för det Gud vill föda in i våra hjärtan eller är där fullbelagt, stängt.

Om så, på grund av vad?

Stress säger någon, högmod en annan, förståndet nickar en tredje och pekar på böcker på en vägg. Och personen ifråga – ja vi har nog alla en släng av denne i oss, mer eller mindre - förtydligar:

Livet blir enklare utan Gud.

Jaså replikerar den som vill födas,

in i mig,

dig,

alla,

är du riktigt riktigt säker på det?

Betlehem.

Vi har alla en bild av Josef,

stressen,

viljan att bara finna något, ja vad som helst. Ett rum,

Och landet är ockuperat och vem är han, Josef, vad vi vet en enkel snickare från en enkel stad, utan makt, mandat eller pengar.

Och Maria har ont. Och det är hans ansvar att ordna något

Och vilken lättnad att få rum i djurstallet utanför staden, känslan att få vila, för att sen med en gång få gå in i det förlossningsarbete som efter en liten stund tog vid.

Jag har personligen varit med vid fem förlossningar, alla gånger på ett modernt sjukhus och med kunnig personal runt omkring. Josef måste ha varit livrädd, vad visste han om förlossningar, vad visste Maria? Vad visste jag? Nästan ingenting.

Men de hade funnit rum, det som var omöjligt för en stund sen var nu möjligt även om svårigheterna tornade upp sig. Stora svårigheter, hur skulle det gå?

I våra inre liv är det ofta på ett liknande vis.

Vi tror oss ibland inte mäkta med, allt ter sig stört omöjligt men så sker något i rätt riktning och så, det som var omöjligt är nu möjligt även om svårigheterna fortfarande tornar upp sig.

Men varför skulle nu livet vara enklare *utan* Gud?

Den förståndige som hävdade detta, den vi alla har i oss då och då, ja hos vissa en permanent hyresgäst hos andra en flyktig gäst, ja denne skruvar på sig och pekar på sitt huvud, ”förståndet” nickar personen ifråga, det är förståndigt att *inte* tro på Gud. Och säger sen sorglustigt att man kan ju förstås tro på tomtens också, ja säg gör han det, han prästen?

Marias knogar vitnar då hon håller Josef i handen, aldrig hade det gjort ondare än nu bara för att minuterarna senare göra ännu ondare.

Josef baddar Marias panna med en fuktig trasa, hon blöder där nere och han är så hjälplös, hur ska det gå. Och vi vet inte hur det gick i detalj, men kanske fick de sällskap av någon av Betlehems barnmorskor, ja vi får hoppas det. Maria är ju så ung och har så ont, männe smärtan snart vara över.

När en tro föds så föds den ofta genom smärta.

Personen med alla böcker har plötsligt ramlat baklänges och är inte tvärsäker längre. Vad som gjorde detta varierar men plötsligt höll inte teserna. Högmodet blir en kvarnsten istället för en livlina, och den förståndige kämpar för sitt liv. Och den där stressade, vad hände där, ja kanske fick han eller hon en hjärtinfarkt och funderar nu i sjuksängen på gångna val, hur var det, var jag verkligen så outhärlig egentligen, men är det inte så att kyrkogårdarna är fulla av outhärliga människor, ja så kan tankarna gå.

Och just där, i rummet hos den snubblande förståndiga personen, man som kvinna, vars högmod brast eller i konvalescensen hos den hjärtsjuka så föds ett embryo av tro.

Och inte sällan i smärta. I smärta ges något rum.

Vissa menar att vissa är förutbestämda att tro medan andra säger nej, om sådant vet vi inte. Som präst måste jag förstås utgå ifrån att alla är lika mottagliga, vem som helst av oss kan när som helst hyra ut ett rum, ge plats på härbärgat, öppna upp för det som föddes in i världen för två tusen år sen, denna julnatt för så länge sen och som allt sedan dess letar efter rum i varje människas inre. Allt annat vore ohållbart och exkluderande. Gud söker dig, mig och alla vi känner och vet om.

Livet är inte enklare utan Gud replikerar den troende, livet är enklare *med* Gud.

Men hur då undrar nu den genuint sökande? Hur då?

Jo därför att den andliga dimensionen i människan är på riktigt.

Lika mycket som luktsinnet, synsinnet, vänster arm, ben och handens fem fingrar är på riktigt så är människans andliga behov och förmåga på riktigt. Och det är då vi vill tränga bort det som är på riktigt som livet kan bli riktigt besvärligt, ja rent av förljuget, ja det blir som att förtränga sommaren, när den

står i full blomning, våren med dess vitsippor en dag i april, den gröna ängen vi nyss stod på, segelbåten framför våra ögon – ja allt det vi nu har framför våra ögon, fötter och händer. ”*Just det*” säger den hjärtsjuka från sängen, man måste ta sin andliga dimension på allvar, förstår ni inte det? Det är ju en del av din natur och det var för att du ska ta den på allvar som Gud lät sig födas in i mänskligheten för att hjälpa oss till tro och till kärlek. Han gav sig själv som exempel.

Du menar det?

Ja visst är det så. Jesus Kristus.

Maria ler mot Josef, det gick vägen. Hon reser sig upp, barnet har somnat i halmen bredvid henne, mjölken rann till med en gång, han sög häftigt den lille, hon tvättar av sig vid dörren in mot stallet. Josef håller sen om henne och de studerar den mäktiga stjärnan där på himmelen.

Då plötsligt ser de några enkla män som kommer till dem, de är herdar och de berättar vad de erfarit, en ängel, men vad har egentligen hänt?

Maria ler och berättar och herdarna ser på barnet.

Det är de enkla som först får se barnet, först.

De som inte har så mycket att förlora, de som genom sitt liv lever med ett vidöppet hjärta, de som söker Gud. Sen får alla vi andra bit för bit förstå hur det egentligen ligger till. Och de förlossningarna tar ibland ett helt liv. Men, efter ett tag – ibland långt ibland tidigare, så bryter den igenom – tron – Himmelen föds i hjärtat hos ännu en jordmänniska – mig, dig, någon vi känner. Ja mig ropar bekantingen från sjukhussängen, och mig den som föll och vars högmod blev en kvarnsten. Vi är fria nu. I tro.

Herdarna ger sig så av. Det är gryning. Josef och Maria somnar bredvid varandra, barnet ligger mellan dem. Sönnen sänker sig över dem, ett par timmar ska de få sova. Imorgon en ny dag, nu ges vila, ni får de vila. Beskyddade och omslutna av Gud.

Vi har det här erbjudandet att vara omslutna av Gud, ja det är ett gratiserbjudande - alla har den möjligheten.